

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

5 februari 2004

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie, over de band tussen sociaal-economische en stedenbouwkundige vergunningen

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 5 februari 2004

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Jean Geraerts

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.18 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie, over de band tussen sociaal-economische en stedenbouwkundige vergunningen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie, over de band tussen sociaal-economische en stedenbouwkundige vergunningen.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega, de federale regering besliste op haar superministerraad in Gembloux dat de wet op de handelsvestigingen van 29 juni 1975 zal worden gewijzigd. Logisch, want het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie stelt al jaren dat deze wetgeving archaïsch is en moet worden gemoderniseerd.

Minder logisch is dat men dit wil doen met terugwerkende kracht. De federale regering besliste immers dat alle aanvragen voor sociaal-economische vergunningen die na 1 januari 2000 werden ingediend en die het voorwerp hebben uitgemaakt van een weigering door het sociaal-economisch comité, automatisch zullen worden heronderzocht, zelfs zonder dat de indiener een nieuwe aanvraag moet doen. Daartoe zal de betrokken administratie alle indieners raadplegen om na te gaan of het door hen ingediende handelsproject nog actueel is. Het

betreft hier 393 bedrijven of ongeveer 5.500 arbeidsplaatsen. Dat zijn althans de cijfers uit de laatste drie jaarverslagen van de Nationale Commissie voor de Distributie.

Klachten vanwege de vertegenwoordigers van de middenstand werden dikwijls overruled. Veel afwijzingen slaan daarentegen op dossiers waarvoor de aanvrager het blijkbaar niet meer nuttig achtte in beroep te gaan, wat allicht niet pleit voor zijn dossier. Anderzijds blijkt dat aanvragers bij wie het wel menens is, hun aanvraag telkens opnieuw indienen, waardoor de optimistische prognoses voor het tewerkstellingspotentieel van de top van Gembloux toch wel moeten worden gerelativeerd. Er zitten immers een heleboel dubbele tellingen in.

Het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie onderzoekt het dossier rekening houdend met de criteria bepaald bij koninklijk besluit van 8 augustus 1975. Het eerste criterium is de ruimtelijke lokalisatie van het handelsapparaat met de correlatie tussen de omvang en het type van de voorziene vestiging en het belang van de gemeente waar ze is gelegen, de invloed op het evenwicht tussen het centrum en de periferie enzovoort. Het tweede criterium vormen de verbruikersbelangen, het derde criterium is de tewerkstelling, het vierde criterium is de weerslag op de bestaande handel en de invloed op de ontwikkeling, het modernisme en de specialisatie van de handelscentra.

– *De heer Jacques Timmermans treedt als voorzitter op.*

Het gaat me vooral over het eerste criterium. Dat heeft alles te maken met een toetsing aan een goede ruimtelijke ordening, zoals we die in de Vlaamse wetgeving kennen. Het afstemmen van sociaal-economische vergunningen en stedenbouwkundige vergunningen ligt eigenlijk voor de hand. Meer zelfs, in het Vlaams regeerakkoord is in het luik ‘institutionele vernieuwing’ de overheveling

Malcorps

voorzien van de bevoegdheden van het Sociaal-Economisch Comité van de Distributie naar de gewesten. Op deze wijze zou men kunnen komen tot een coördinatie op gewestelijk niveau van drie vergunningen die nodig zijn bij de vestiging van een grotere winkelzaak : de bouwvergunning, de eventuele milieuvergunning en de sociaal-economische vergunning.

Op Vlaams niveau wordt al gestreefd naar een integratie van bouw- en milieuvergunningen. Zowel op het kabinet-Sannen als op het kabinet-Somers liggen voorstellen klaar. Laten we hopen dat die nog deze legislatuur ergens landen.

Om een soepele afhandeling van de aanvraagprocedures te krijgen, maar tegelijk garanties te hebben voor zowel de sociaal-economische effecten als de al gevestigde middenstand én voor de ruimtelijke draagkracht van de omgeving van een nieuwe inplanting, zou het goed zijn de sociaal-economische vergunning en bouwvergunning beter op elkaar af te stemmen. Tegelijk kan men dan ook de lokale besturen de rol laten spelen zoals voorzien in het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Voor grotere dossiers is een ruimere afweging door Arohm en door de diensten van Economie op Vlaams niveau alleszins nodig.

Mijnheer de minister, naar verluidt was dit een van de besluiten van een studie 'Ruimte voor groot-schalige distributie', die in uw opdracht werd opge-maakt en in 2002 werd opgeleverd. In deze studie, die ik zelf niet heb gezien, stelt men dat de bevoegdheid voor het verlenen van de sociaal-economische vergunningen bij voorkeur aan de gewesten zou worden overgedragen. Over het ontwerp van de zogenaamde Ikea-wet, de wet betreffende de handelsvestigingen, stelt de Raad van State dat : '... de federale wetgever sommige criteria eenvoudi-geweg niet in aanmerking zal kunnen nemen omdat ze in hoofdzaak behoren tot de bevoegdheid van de gewesten. Dit zou onder meer het geval zijn voor criteria die verband houden met de steden-bouw of het leefmilieu. Het ontwerp-Picqué-Daems van de vorige legislatuur kreeg een negatief advies van de Raad van State omdat de criteria niet in de wet waren opgenomen en de Raad zich niet kon uitspreken of men eventueel niet aan bevoegdheidsoverschrijding deed.' In het nieuwe ont-werp, dat ik officieel ook nog niet heb gezien, staan de criteria wel ingeschreven. Met name het criterium van de ruimtelijke lokalisatie zou als een van de criteria zijn weerhouden. Dit doet sommigen vermoeden dat de Raad van State dit normaal ge-

zien niet zal aanvaarden, want het gaat duidelijk om een gewestelijke bevoegdheid.

Ik wil niet aan juridische haarklieverij doen, maar ik vrees vooral voor concrete problemen op het terrein zelf, mijnheer de minister. De gemeenten krijgen de handen vrij om voor grote centra, zelfs voor heuse shoppingcentra, te beslissen. Terecht vrezen kleine handelaars voor een opbod op het terrein tussen de gemeenten om de grootste handelsvestigingen aan te trekken, zoals een Ikea of een Decathlon. Er zal steeds worden verwezen naar de tewerkstelling en er zal altijd worden ver-zwegen hoeveel jobs er zullen verdwijnen in de kleinere handelszaken.

Door nu arbitrair te beslissen met terugwerkende kracht over geweigerde sociaal-economische ver-gunningen voor 2000, 2001 en 2002, zal men een hele reeks zeer delicate dossiers ten aanzien van het sociaal-economisch aspect, maar ook inzake milieu, mobiliteit en ruimtelijke ordening, opnieuw oprakelen.

Zo kom ik tot een reeks vragen, mijnheer de minis-ter. Blijft u voorstander van een overheveling van de sociaal-economische vergunning naar het Vlaams Gewest ? Is het dan geen gemiste kans dat dit bij de gehele reorganisatie van de regeling niet eens ter sprake kwam in Gembloux ? Of is dit wel ter sprake gekomen ? Kan de integratie van soci-aal-economische vergunningen en bouwvergunningen geen betere garanties bieden om tot wel afge-wogen beslissingen te komen en minder tijd te ver-liezen ?

Bestaat er enige druk om voor aanvragen, waarbij alsnog een sociaal-economische vergunning wordt toegestaan, ingaand tegen vroegere weigeringen, zelfs in beroep, de stedenbouwkundige aanvragen met de nodige inschikkelijkheid te beoordelen ? Bestaat het gevaar dat een dergelijke herevaluatie van vergunningen ook op gewestelijk niveau in-gang zou vinden, bijvoorbeeld een herevaluatie van de afgewezen bouwvergunningen van de laatste drie jaar ? Of bestaat het gevaar dat dit misschien in een volgende regering zou gebeuren voor afge-wezen milieuvergunningen ? Wat betekent dit voor de rechtszekerheid van zowel aanvragers als even-tuele gedupeerden ?

Mijnheer de minister, hebt u zicht op het soort van afgewezen dossiers die, indien ze nu toch nog soci-aal-economisch worden vergund, wellicht ook aan uw diensten zullen worden voorgelegd ? Is het niet mogelijk hierin bepaalde tendensen te onderken-nen en hierop te anticiperen met goede afspraken

Malcorps

inzake ruimtelijke ordening ? Is het misschien mogelijk de federale instanties op de hoogte te stellen van de bestaande omzendbrieven terzake, want die zijn daar misschien niet altijd bekend ? Ik verwijs bijvoorbeeld naar de vele aanvragen voor uitbreiding van tuincentra en de correlatie met de Vlaamse regelgeving rond para-agrarische activiteiten, de inplanting van nieuwe super- of hypermarkten, of van heuse shoppingcentra.

In welke mate zijn de principes inzake terughoudendheid wat betreft vestiging van groothandelszaken in de rand van steden of aan winkelboulevards in onze structuurplanning op Vlaams en op provinciaal niveau te rijmen met de versoepeling van de toepassing van de criteria voor de toekenning van een sociaal-economische vergunning ?

De voorzitter : De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie : Mijnheer de voorzitter, ik kan de visie van de heer Malcorps onderschrijven. De grote winkelketens die naar Vlaanderen zouden komen, betekenen een complete ondergraving van het platteland en het plattelandsbeleid. Men kan zich afvragen of deze regering een degelijk beleid ten aanzien van het platteland voert.

Ik begrijp het eigenlijk niet goed. In mijn eigen gemeente hebben we een meerderheid van CD&V en VLD. Sp·a zegt tijdens elke gemeenteraad dat we initiatieven moeten nemen om de kleinere winkels meer kansen te geven voor de toekomst door hun subsidies ter beschikking te stellen, hen minder belastingen te laten betalen en dergelijke.

De vraag is wat we nog kunnen doen voor de leefbaarheid van de dorpen, als de federale overheid beslist de grote winkelcentra zonder meer toe te laten.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik begrijp de dubbele bodem van deze vraag, maar ik zal ze desondanks beantwoorden. *(Gelach)*

Ik ben zoals reeds vaak gezegd, een vurig pleitbezorger van een overheveling van de bevoegdheid voor de socio-economische vergunningen naar de gewesten. We hebben het vaak over de vereenvoudiging van regels en procedures, en we werken ons de naad uit het lijf voor een harmonisering van de

aanvraagprocedures voor de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning. We mogen dan ook wat ambitieuzer zijn, en streven naar een integratie van de stedenbouwkundige vergunning met de milieuvergunning en de socio-economische vergunning. Laat daar geen onduidelijkheid over bestaan.

Ik heb de gelegenheid gehad dit op de tafel te werpen bij de premier van dit land, en heb hem gezegd dat hij het verkeerde debat aangaat. Het debat moet gaan over een regionalisering van deze bevoegdheid, zodat de gewesten integraal verantwoordelijk worden voor de socio-economische vergunning. Immers zowel het economisch beleid als het ruimtelijk beleid, het mobiliteitsbeleid en het milieubeleid behoren tot de bevoegdheden van Vlaanderen. Ook het arbeidsbeleid met betrekking tot het aspect 'socio' van de socio-economische vergunning is een Vlaamse bevoegdheid.

Het is dan ook een totale aberratie dat socio-economische vergunningen nog altijd worden uitgekeerd door de federale overheid. Een voorbeeld van de problemen is hoe het Sociaal-Economisch Comité heeft beslist over het dossier van Cora in Moeskroen. In Kortrijk was daar terecht veel verzet tegen. Dat is een reden te meer om te blijven pleiten voor zo'n overheveling. Wanneer in het Forum na 13 juni de debatten beginnen over wat de volgende stappen zijn, zal dit dossier hoog scoren. We willen proberen snel een doorbraak te forceren. Minister Daems uit de vorige federale regering was ver gevorderd met zijn plannen voor een herziening, maar aan de andere zijde van de taalgrens hadden ze er andermaal andere ideeën over.

De beoordeling van de socio-economische vergunning omvat ontegensprekelijk een zwaar doorwegend ruimtelijk gedeelte. De correlatie tussen de omvang van de geviseerde activiteit, het type van de beoogde vestiging en het belang van de gemeente waar ze is gelegen, de impact op het evenwicht tussen het centrum van de gemeente en de periferie, de bereikbaarheid van het verkooppunt, de weerslag op de bestaande handelsactiviteiten, enzovoort, zijn immers stuk voor stuk elementen die in de ruimtelijke afweging, in casu het daadwerkelijk nastreven van een goede ruimtelijke ordening, evenzeer aan bod moeten komen. De ruimtelijke ordening is dus een doorslaggevende factor voor het al dan niet toelaten van dit soort vestigingen.

Goed bestuurlijk beleid impliceert dat al deze elementen op een identieke wijze worden beoordeeld bij de administratieve afwikkeling van de steden-

Van Mechelen

bouwkundige vergunningsaanvragen en bij de behandeling van socio-economische vergunningsaanvragen. Logischerwijze impliceert dit ook het politiek nastreven van een koppeling en zo mogelijk een volledige integratie van beide vergunningsprocedures, het liefst zo snel mogelijk. Het betreft evenwel een bevoegdheidsoverdracht. Wat ik ook wens, en ongeacht mijn correspondentie hierover met de federale regering, dit zal ongetwijfeld deel uitmaken van een globaal akkoord.

Er zijn hier nog andere aspecten mee verbonden, bijvoorbeeld het economisch aspect, de verbruikersbelangen, mobiliteit en tewerkstelling. Dat houdt in dat er een brede basis voor overweging en afweging tot stand moet komen.

Het is belangrijk dat Arohm bij de opmaak van het toekomstig regeerprogramma, wanneer ze werkt aan haar blauwdruk voor de aanstaande onderhandelaars, een inbreng doet met betrekking tot onze visie en dat ze onze vraag om dit na te streven opnieuw in het regeerprogramma opneemt.

Op dit ogenblik ervaar ik geen druk om voor bepaalde aanvragen de procedure opnieuw op te starten. Ook bij de administratie is daar geen spoor van. Momenteel verlopen beide procedures afzonderlijk en impliceert het toekennen van de ene vergunning geenszins dat de andere dan maar automatisch moet worden toegekend. Zo werkt het systeem niet. Ieder gaat uit van zijn eigen bevoegdheid. Inzake het herevalueren van afgewezen vergunningen neem ik tot nader order zelf geen initiatief.

Het is evenwel het goed recht van een aanvrager een hernieuwde aanvraag in te dienen. Alleszins moet ook dan de reguliere procedure worden doorlopen. In dat geval is uiteraard een nieuwe evaluatie vereist en een beslissing op basis van de op dat moment geldende regelgeving en de heersende ruimtelijke inzichten. Bijvoorbeeld over een dossier dat al lang hangende is, heb ik, gelet op de lange termijn, opnieuw het advies gevraagd van de stad om te weten of ze het nu wil of niet, en om welke redenen.

Terzijde wil ik nog opmerken dat ik van mening ben, met betrekking tot de vraag wie in dit debat een doorslaggevende inbreng heeft, dat het college van burgemeester en schepenen, dat door de democratische controle zeer dicht bij de bevolking staat, goed geplaatst is om een beslissende stem te hebben in de afwikkeling van dit soort vergunnin-

gen, al moet het dan gebeuren met kennis van zaken.

Over het soort afgewezen dossiers wordt in mijn administratie geen statistiek bijgehouden, aangezien het een federale materie is. Volgens de gegevens van het federaal ministerie van Economische Zaken, waar u ook over beschikt, werden er van 2000 tot 2003 op de 1.640 behandelde dossiers in heel België in totaal 450 geweigerd. 217 daarvan hadden betrekking op het Vlaams Gewest. Dat is 13,2 percent van het totaal aantal behandelde dossiers, wat niet erg veel is en wat ook mij verraste.

De meest voorkomende redenen om socio-economische vergunningen te weigeren zijn het feit dat de aanvraag niet in verhouding staat tot de belangrijkheid van de gemeente, zodat het project dus te grootschalig is, en dat de aanvraag qua aanbod het evenwicht tussen het centrum en de periferie verbreekt.

Ook in het debat over de A12 is de vraag of dat wel de goede locatie is. In mijn antwoord op een vraag van mevrouw Vertriest heb ik daar ooit een standpunt over ingenomen, en ik heb ook een paar ideeën om er iets aan te doen. We moeten beginnen met het verplaatsen van de trekker. Dan valt de rest als dominostenen. Ik wil u te gepasten tijde eens mijn visie daarop geven.

Omtrent uw vraag in welke mate de principes inzake terughoudendheid van toepassing zijn, moet ik verwijzen naar mijn eerste antwoord. Ik ben van mening dat het om twee verschillende procedures gaat. De visie en de uitgangspunten van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen bieden de administratie een goed kader om de ruimtelijke afweging te maken.

De provinciale structuurplannen krijgen stilaan vorm. We zijn klaar met drie van de vijf provincies, en de vierde is in aantocht. Vlaams-Brabant volgt eind dit jaar. Het is van belang dat hierin de subsidiariteit kan meespelen. Zoals we vinden dat de provincies een belangrijke rol kunnen spelen bij de beoordeling van de toeristische infrastructuur, meen ik dat bij gemeenteoverschrijdende handelsinitiatieven het goed zou zijn de provincies te responsabiliseren en dat ze kunnen nagaan hoe dergelijke zaken kaderen in hun provinciale structuurplannen.

Als zoon van kleine zelfstandigen heb ik geen fobie overgehouden aan grote handelsvestigingen. Ze beantwoorden aan een wereldwijde trend. Ik meen wel dat men heel goed de schaal van het pro-

Van Mechelen

jeet moet bekijken naast de schaal van de gemeente waar het moet worden ingeplant. Begin van de jaren negentig was er in mijn eigen gemeente nogal wat heibel over de inplanting van een shopping center. Vandaag is er geen hond meer die nog twijfelt dat dit de enig juiste beslissing was om een gemeente met 26.000 inwoners ook qua sociaal-economische activiteit op de kaart te houden. Het komt erop aan dat men een evenwicht heeft tussen de schaal van het shopping center en de schaal van de gemeentelijke omgeving.

Het is zeer belangrijk en het is een nieuwe component dat het Waals Gewest er een compleet andere visie en logica op nahoudt. Er is briefwisseling over geweest, er zijn vergaderingen geweest met kabinetschefs en het is op het interministerieel overleg geweest. We krijgen nu het fenomeen dat men in Wallonië op de rand van de taalgrens grote shoppingcentra gaat vestigen en men geeft ons niet de mogelijkheid ons daartegen te verzetten.

Ik waarschuw ook voor een te conservatieve houding in Vlaanderen opdat we geen stuk van de economische activiteit zouden missen. Het zal de kunst zijn om geen Ikea op de A12 te zetten maar te verweven in het stedelijk gebied. De locaties die de laatste weken naar boven komen, zijn uitstekend geschikt om rond een grote handelsvestiging een stadsweefsel op te bouwen met mensen die er wonen en werken, met horecazaken en alles erop en eraan. Men moet vanzelfsprekend ook de mobiliteit in het oog houden. We moeten op termijn baanwinkels en handelszaken die zijn ingeplant in een industrieel keurslijf proberen terug te dringen, want die horen daar niet thuis.

Het zou interessant zijn om in het kader van de stedelijke afbakeningsgebieden en van de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen, na te gaan wat de draagkracht is voor dergelijke handelszaken. Dit geeft ons opportuniteiten. Het één moet complementair zijn aan het andere, en niet tegengesteld. We hebben een voorbeeld dat zeker geen goed voorbeeld is van hoe het zou moeten in Vlaanderen, dat u en mij bekend is.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik ben blij met uw duidelijk antwoord, mijnheer de minister. We moeten streven naar het realiseren van de integratie van de vergunningen. Bij de concrete gevallen die op het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie aan bod zijn gekomen, gaat het bijna altijd over

ruimtelijke criteria. Die staan allemaal beschreven in onze structuurplannen, die zouden moeten worden toegepast. Ik hoop dat de correspondentie met de federale overheid iets oplevert. Men is nu bezig met de wet te herzien en een nieuwe dynamiek tot stand te brengen. Ik vrees voor de gevolgen want men creëert bepaalde verwachtingen waarvan men inschat dat ze op gewestelijk niveau zullen worden gevolgd.

Ik ben het niet helemaal eens met het gemeentelijk aspect. Natuurlijk hebben de gemeenten een belangrijke rol te spelen en uiteraard moeten de colleges van burgemeester en schepenen en de gemeenteraden hierbij worden betrokken. Er is volgens mij ook een Vlaams beleid nodig ter zake. Decathlon bijvoorbeeld zegt nu dat het een twintigtal vestigingen wil openen. Op Vlaams niveau moet men deze zaak eens op voorhand bekijken voor er een opbod ontstaat tussen de gemeenten. Hetzelfde geldt voor ketens als Aldi, Colruyt en dergelijke, want deze zaken zijn erg beslissend voor de ruimtelijke ordening in Vlaanderen.

Misschien zijn die mensen ook wel vatbaar voor criteria omtrent inplanting en zo. Het beleid moet overal hetzelfde zijn, en niet van gemeente tot gemeente verschillen, want dat heeft mogelijk een opbod tot gevolg.

Het heeft allemaal ook te maken met het grondbeleid. Ik hoop dat daarin ook de nodige criteria kunnen worden vastgelegd.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Het probleem is dat we in Vlaanderen nog steeds noodgedwongen moeten terugvallen op een vergunningenbeleid. We zijn het erover eens dat we zo snel mogelijk het planologisch kader nodig hebben waarbinnen we kunnen aanduiden wat waar thuishoort. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is een eerste basis-kader, en de provinciale structuurplannen bieden een tweede niveau daarvan. Met de invulling van de stedelijke afbakening en de gemeentelijke ruimtelijke structuurplanning krijgen we nu nog een derde kader.

Met die middelen wordt veel duidelijker wat waar thuishoort en waar niet. Het grondbeleidsplan is een van die moeilijke oefeningen die in decreten moeten worden omgezet, maar het is zo'n overkoepelend instrument dat tot die duidelijkheid kan bijdragen.

De heer Johan Malcorps : Ook over het grensoverschrijdend karakter maak ik me zorgen. Het gaat niet alleen om de grens met Wallonië, maar ook om die aan de andere kant. In Roosendaal is er bijvoorbeeld Factory Outlet Center, het groot shoppingcentrum vlakbij Essen. Nederland is niet altijd zo progressief ; er is daar ook van alles mogelijk. Er is inderdaad een internationale beweging aan de gang.

Er bestaat ook een ruimtelijk plan voor de hele Benelux, en ook tussen het Waals, het Vlaams en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kunnen er minimale afspraken worden gemaakt. Dat is een uitdaging, en we mogen daar alvast niet naïef in zijn.

Minister Dirk Van Mechelen : De adjunct-secretaris-generaal van de Benelux is de heer Baldewijns, en ik bevind me dus in goed gezelschap om onze bezorgdheden uit te drukken. Ik heb dan ook gedreigd dat ik, als Cora een vergunning zou krijgen, niet meer zou komen. Dat heb ik ook hard gemaakt. Ik geloof niet in een Benelux-overleg, in die zin dat iedereen, zodra het over de concrete dossiers gaat, zijn eigen weg gaat. Ik heb de heer Baldewijns gezegd dat we een algemeen kader nodig hebben voor de Benelux, of ten minste een overleg, anders heeft het geen zin. Daarom heb ik een politiek van de lege stoel gevoerd.

Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen. Wij zijn daar alvast niet goed voor geplaatst. Wijnegem Shopping Center ambieert een aantrekkingskracht tot in Nederland, Value Retail in Maasmechelen richt zich tot heel de Maasvlakte, inclusief het Duitse gedeelte. Het Build Center, dat wordt gepland in Limburg, heeft een Benelux-ambitie. Hetzelfde geldt voor Metropolis in het noorden van Antwerpen. Wie de ring op moet, kan probleemloos zien wanneer de bioscopen beginnen, en kan dan beter even wachten. Vroeger kwamen de Nederlanders zondagmorgen naar de Vogelenmarkt, en nu komen ze naar de film in Metropolis.

Het is dus niet zo eenzijdig als het soms lijkt. Het is geen kwestie van 'the good, the bad and the ugly'. We zijn allemaal in hetzelfde bedje ziek, en eigen winkels eerst is vaak het devies.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.47 uur.*
